

Penckófer János

HARSONÁTLANUL

①

kéjesült megszokásból öl hatalmi hang
szegecselt ég alatt új honra lelt szigor
tanyázik éberem s ha bárki szót csihol
meghallhatatlan hangja is támaszt vihart

hát rezenéstelenségével így sirat
ki vágyott, ám lemond mégis egy messzi kort
mert martalócokat ígér egy hű vigyor
s úgy tűnik, Jó Urunk is mindent veszni hagy

most csend a csennel szövetkezik, úgy üzen
a messzeség felől remélt oltalmazás
hogy szárnyuhogásával élesszen tüzet

elfojtva, rejtve ezt érzi a vágy talán
imája ezért tesz úgy, mint a révület
a félelem magasztosultságába száll

②

a félelem magasztosultságába száll
bordószinbe fordult szemhatáron innen
korábban káprázatnak vélt való biceg
hol torzszülött színek ármádiája áll

torkokat szorít ez újszerű kavalkád
a hit megtántorodva hangtalan piheg
egy koporsónak szánt szemgödörben, mivel
először érzi azt, hogy nem támasztja váll

tudja, az ő ideje akkor jön el majd
ha társtalan a társtalan fejére vall
s darabonként tépázza árvalányhaját

ha szürke, ólmozott szemű ármány követ
ármányoson dicsőült hazug hősöket
mikor egy vert sereg négyeli önmagát

3

mikor egy vert sereg négyeli önmagát
 körét szorítja mind a zsoldos éberség
 fizetett lelkiismeretéhez nem ér
 a hang, mi lengett, mikor szülte anyja tán

most már pirosra vált porond biztatja, lám
 lezárt, lapított boltozatból kélt merész
 gondolatát a makacs túlélésnek épp
 hogy világot külön is képezhet akár

még az árnyék is menekülni kényszerül
 a fáradt kőút bűn részessége miatt
 miért is nem nyílt meg akkor mindenestül

a hold ezüstjében térdel az áhítat
 kérése messzi parancsolatra vetül
 mert kegyelmet sem osztanak alkalmilag

4

mert kegyelmet sem osztanak alkalmilag
 kialvó csillagok porából sejlik még
 talán imbolygó árnyat ott angyal kísér
 s hallik egy újabb Getsemáne-kerti hang

vagy legbelül a kimondhatatlan hivat
 ily megtelepedett homályban ő is vél
 valami meg nem tartott távoli misét
 aminek mormolása messzi-messzi part

figyel önnönmagába húzódva tehát
 ki égre-földre úgy nézett, hogy az kihalt
 pedig a mindenség lüktetése nem áll

mások számára észrevétlen felvillan
 pusztának hitt helyen, ezer sötéten át
 maréknyi megmaradt idéz oltári dalt

5

maréknyi megmaradt idéz oltári dalt
 amit könyörgéssé formálnak angyalok
 időtlenné vált napszaktalan állapot
 e mindeneket újraszülő mágia

a sötét elvékonyult palástja lila
 vég-szusszanásához a feltétel adott
 de violaszínbe fordul csupán amott
 ahol elszánt tekintetből sikoly nyilaz

hát ettől nem mozdul a láb, a kéz legyint
 alkalmasabb időt remél, majd rátalál
 sosem is látott fényre, társára tekint

és járőrözik rögvest vad viszontagság
 a kitárulkozás visszavetve megint
 bebábozódottan más napkorongra vár

6

bebábozódottan más napkorongra vár
 békés Elíziumában; halvány kézjegy
 súlyos magányának kettős keresztjére
 világítva feszíti védelme falát

kit Jó Urunk a túlélés arcának szánt
 vágyódik egyre teljesebb életére
 úgy érzi, bástyája már börtöne régen
 e koporsónyinál is kicsinyebb hazán

egyre áhítozik hát, a régi szóra
 vég, veszély ott kinn hiába inti óva
 hiszi, többé nem rettentheti hét határ

ki az? bizony csak esztelen, ki így indul
 s bevallja, a hitén ütött résein túl
 fél egy újabb felosztottság virradatán

7

fél egy újabb felosztottság virradatán
némán, lapulva mindaz, ami megmaradt
hiszen véres vérnáson mulat egy csapat
ezzel szentesítve a tegnapi halált

mert élni kell, mert élni kell, ezért aztán
hiába tudja biztos vesztét mindannak
amit öröklött, alkotott a nap alatt
halott hitét feltámasztja a Miatyánk

mint ismerős csermely mormolása siet
patakká nő hangja s a rejtekből kicsal
magányosat, pusztulót, int mindenkinek

kell is ily lázas testnek nagyon a vigasz
tudjon fogat összeszorítva élni, mert
távol, a folyón túl is nyitott seb nyilall

8

távol, a folyón túl is nyitott seb nyilall
gondolatán, akit vesztesége hajszol
tovább, tovább, hegyekből hegyekbe vakon
kutatva mindhiába ama másikat

miért, kiáltja, mért e penitencia
mit megkülönböztetett reá szabott
az ócska gúnyját cserélő hatalom
kápráztat, megszületendő rendet ringat

de addig még, hisz egyre erőteljesebb
dala a kórust elhagyva elszabadul
s örömében a napot célozza, repes

vigyázz, viaszod visszavonhatatlanul
elolvad és lehullsz, ott lesz a végzeted
hol versjátékot vernek bilincsbe vadul

9

hol versjátékot vernek bilincsbe vadul
 örültes tánc kerekedik tekintetek
 rémületén és járja, ropja a veszett
 amíg demonstrációja nem csillapul

a tér közepére citálva áll a múlt
 jelen a jövőt megölve jelentkezett
 néhány túlbuzgó gyors siker után ered
 és kincsét, könyvét máglyára adja, csak úgy

a besúgás fortélyá most legalizált
 életformájából egy szó véget kiált
 aztán már ihletett idő sem védelmez

szavak közé férkőzik, surrog, szétzilál
 hihetetlen bár, mégis pár vérző stigmán
 vesztes csaták alélt imája: vértezet

10

vesztes csaták alélt imája: vértezet
 vihog könnyen átváltható harminc ezüst
 megváltó értéke csak életbe kerül
 mint kakasszó a tanítvány zsebébe tesz

állandósulnak rögtön rögös éjjelek
 az álom is kulcsra zárkózik emberül
 koromhavazás végahotával vegyül
 s végigremegtet ólat, házat, végtelent

királykodik nyomában rettegés-király
 elüszkösült napraforgó a holdba nyúl
 kívül, belül kétszínűre váltó világ

kire fehér, kire fekete gyásza hull
 gátját szakítva elönt a kérdés-sírá
 e földön minden-minden végleg megfakul

11

e földön minden-minden végleg megfakul
 itt Jó Urunk jó házában belül sem javallt
 a vénséges vágyat hangoztató harang
 s a hajléktalanokhoz szóló Szent Vazul

vagy tán hitehagyottan úgy elaljasul
 kiterjesztett országában a céltalan
 vendégsereg tivornyája, hogy nem akad
 még hírhozónak sem mellette szemtanú

ha él, kinek ezen gondolatok fájnak
 vaksi bolyongásából visszatér egyszer
 szemével érzékelheti csak a választ

ha mégis-mégis marad harcos, ébredjen
 nézze, amint kivívott birodalmában
 győző, a pyrrhusi jajint az égre fel

12

győző, a pyrrhusi jajint az égre fel
 inge kivasalt fehérje feszül, ropog
 végigvilágít vérehagyott arcokon
 nyomokat takarít a szél szemérmesen

egy lengő dal csuhaövén az értelem
 ereszkedik, közelít ama jászolhoz
 értetlenül jelenti: eltűnt, elfogyott
 helye, melege is megszűnt, kétségtelen

lépte megfáradtan kutatja azt, aki
 fegyvertelen kezével oldozhat sarut
 ám útja végén megéri, nem marad itt

ahol egy új horizontú kitárt kapun
 a kimondhatatlan halottas hangjain
 érkezik ünnepelni harsonátlanul

13

érkezik ünnepelni harsonátlanul
 a föllöbögözött idő; fanfárokot
 mégis megszólaló hozsannákat fogad
 valaki végső visszaszámlálást tanul

abban a pillanatban, mikor elhalkul
 egy fölfénylő helyre menekülnek sokan
 de ott csupán lángpallosú keruboknak
 könyörtelenségével köthetnek alkut

a porba hullott verdeső gondolatot
 társa felismeri s nézi a réseken
 korábban vele mért nem találkozhatott?

válaszul szószaporító beszéd helyett
 hajnalt hasít, dobol, sürgős munkába fog
 e század- s ezredvég kettős ítélete

14

e század- s ezredvég kettős ítélete
 keresztüzében áll a költő is, Uram
 inge szíve felőli oldalán mutat
 egy magából kirajzolódó éneket

amelynek végkicsengésén mértéktelen
 havazás elmaradt megváltásra utal
 melyben vacogó lelkek kérhetik ugyan
 a feltámadást, mit most ezredvég temet

havakba pólyált földsebekre hág a kor
 egy fölfénylő fagyos verssor fején sisak
 az elmúlással versenyben szava dalol

arcát feléd fordítja életfogytiglan
 élni zászló gyanánt kiáll, élni, ahogy
 kéjesült megszokásból öl hatalmi hang

kéjesült megszokásból öl hatalmi hang
 a félelem magasztosultságába száll
 mikor egy vert sereg négyeli önmagát
 mert kegyelmet sem osztanak alkalmilag

maréknyi megmaradt idéz oltári dalt
 bebábozódottan más napkorongra vár
 fél egy újabb felosztottság virradatán
 távol, a folyón túl is nyitott seb nyílall

hol versjátékot vernek bilincsbe vadul
 vesztes csaták alélt imája: vértzet
 e földön minden-minden végleg megfakul

győző, a pyrrhusi jajint az égre fel
 érkezik ünnepelni harsonátlanul
 e század- s ezredvég kettős ítélete

